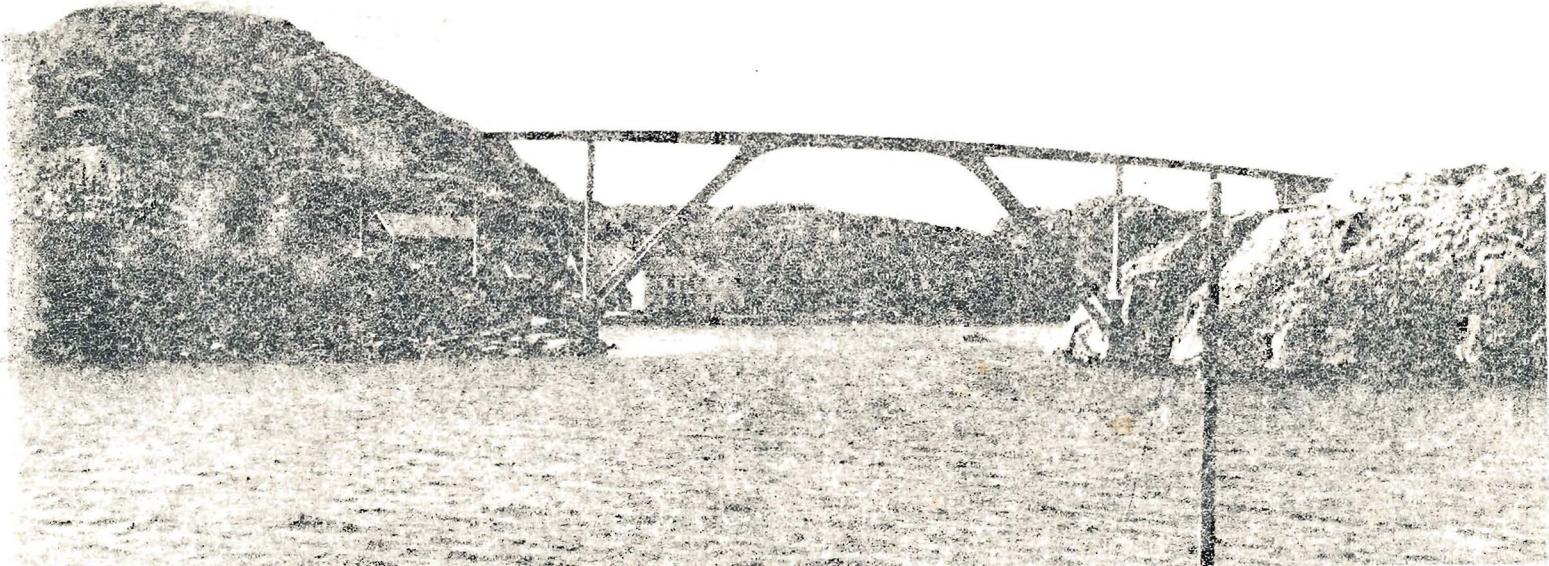

Skjernøgposten

Organ for Skjernøyfolk ute og hjemme.

NR.1

VINTEREN 1972

4. ÅRG.

1962 - 1972

Når en går ti år tilbake i tida og sammenligner øya sa og nå, ser en store forandringer. En skulle nesten ikke tro det var samme øya. Hytter og hus er vokset opp i haugevis, og biler som før ikke kunne brukes her ute, er det masser av.

I 1961-62 begynte en så smått med veien i Skjernøysund som skulle føres opp til bruа. Da ble maskiner og redskap fraktet over på ferge. Våren 1963 begynte de å bygge det som har betydd mest for Skjernøya, nemlig bruа. Under byggingen var Skjernøysund stehgt for skipstrafikk; det var bare et lite hull til å komme igjennom for småbåter.

Så endelig den 29. mai 1964 kunne bruа åpnes og en mange års gammel drøm for folket her ute var gått i oppfyllelse. Da var det stor fest og stas her ute. Endelig kunne vi komme over til fastlandet uten å bruke båt.

Straks etter begynte arbeidet med å legge ny veg og i 1966 var den ferdig helt fram til Ytre Farestad. I 1967 ble vegen utbedret til Valvik og i 1969 ble det siste stykket til Dyrstad lagt. Nå står bare biten Dyrstad - Skjernøysund igjen. som er ca. $2 \frac{1}{2}$ km. Den vil sikkert komme om ikke så lang tid.

Mange mener at den fine idyllen langs vegene nå er forsvunnet. Vi kan nok være enige i dette, men vi må følge med i utviklingen og kan vanskelig leve av idyll. Det var koselig å gå på disse veiene en sommers dag, hvor trærne flere steder hang som tak over. Men så var det ikke mye kos om vinteren når en måtte stake seg fram til knærne i snø. Før var det sånn at når barna ble voksne var det en motorbåt som stod høyest på ønskelista. Nå er det bare biler, og der er snart en til hvert hus. De brummer over øya stadig vakk. - Ja, det har skjedd store forandringer og det har kanskje vort til både det onde og det gode. Men innerst inne er det neppe noen som vil unnvære de forandringer bruа har ført med seg.

EN HILSEN TIL VENNER I USA.

Kjære venner i USA. Føler for å sende dere alle en hilsen gjennom Skjernsyposten. Det er nå alt en hel stund siden jeg reiste fra USA. Tida går så fort. Turen hjem med "Bergensfjord" var så fin, så det ble ingen sjøsykens kvaler denne gang.

Vi passerte Ryvingen kl. 3 på ettermiddagen. Det blåste en frisk kuling fra nordvest, men sjøen var så blå så blå og vi kunne se alle holmer og skjær, for vi gikk så nærmee. - Vi gikk raskt forbi - og der lå Skjernsøya, som den har ligget i tucenvis av år. Den ser så barsk og gde ut når en ser den slik langt ute fra - men som Stjernøsangen så fint og sandt uttrykker det: "Du skjuler de yndige daler, for en fremmed, men ei din børn". Det er ikke fritt for at tårene kommer i øynene, gledeståren, for etter alle disse årene skal jeg hjem, for å være hjemme. - Da jeg reiste forbi Ryvingen med "Stavangerfjord" for snart 40 år siden, da var jeg glad for at jeg skulle ut i verden. Far sa: "Reis ut i verden, der treffer du din overmann og der treffer du din like, men kom hjem og vis dine foreldre at du har tatt deg vel opp". Enkle ord, men fulle av visdom. For du, en lærte at en var ikke så stor - men så takknemmelige for den lære og oppdragelse en hadde fra et godt og kristent hjem, skole og land. Det var som et vern mot alle farer.

Juni er en herlig tid å komme hjem på. Syrener, pinscliljer og konvaller blomstret og duftet i heip. Og så alle de herlige ville blomstene som gror og dekker hver eneste fjellskår. Og gjøkken som gol i ett sett og sola som skinner til langt på natt. Kunne ikke få sove, like godt stå opp og se på all denne herligheten. Gikk etter hver gjøkken gol, men kunne aldri få se den.

St. Hans var litt kjølig, men en skjønn kveld, med masse av bål og folk alle steder. Tek meg en spasertur rundt syna, allene, etter at kl. var 12, og det var en opplevelse. For er det en kveld som er årets kveld, og natt, den lengste i året, så er det vel St. Hans, med sin lyse natt. - Fra Byrstad til Skjernøysund var det stille og rolig å spasere, der er ikke så mange biler der. Men et par stykker møtte jeg da i Kirkebakken, og måtte gjøre meg nokså flat for at de kunne passere. - Jeg kom til broa og spaserte over den for riktig å nyte utsikten. For der er utsikt. Nedover Nørdfjorden, hvor hver hytte hadde sitt bål og bokser med ild i, og så vestover mot Sjøsanden. Og den biltrafikk der var over broa begge veier og under broa av båter som også kjørte begge veier. Noen skulle hjem fra sine hytter og andre utover sjøen. Som jeg stod der og så på all denne trafikken, lys og bål, var det som et eventyr fra tusen og en natt.

"Er dette Skjernøya?" tenkte jeg. Fra Skjernøysund til Berge er det en flott bred asfaltert vei, ja helt til Ytre Farestad. Hele veien måtte jeg holde meg til veikanten. Går forbi Berge og Bergsfjalen og når en kommer opp bakken til Rødstenen, må en holde pusten for den utsikt en har foran seg. Rosnesvåa som ligger så blikk stille og gjenspeiler husene på begge sider, og hengbroa over til Farestad. Nedre Farestad er belyst nesten helt opp til Høgevarden med hytter og hus.

Så har vi 'Kirkebygda' bak kapellet, nesten som et villastrøk, så flott og imponerende tar det seg ut, med en herlig utsikt over sjøen. De store granene bak kapellet er tatt bort, men på begge sider står store kraftige sitthagranar, med en stor veldelt grossplom foran kapellet. Og så er der fylt parkeringsplass et stykke ut i Kjøsdalsbukta, for nå kommer folk til kirke i bil.

Så vandrer en opp Kapellbakken, som vi fra Vesterøya er så vant til fra før. Men nu suser folkevegnene forbi. Kan hesten ikke tro at førder kom vei i det hele tatt hadde vi spørt 'Barbecinte' langs kjødna for å spare på skoene. Når vi kom så langt som til Grundsmyra kunne vi ta på oss skoene igjen. Dette var selvfølgelig sommersdag. Så er vi på Stølen og der er nesten gjengrodd av trær, men vakkert er der. Her var det at vi gikk og vasket tøy når det var tørkeår. Nå er det en god badeplace for barn, for her kan de begynne tidlig å bade.

SKJERNØY POSTEN

Redaktør: Sigurd Ålvik.

I redaksjonen:

Håkon Karlsen, Georg Valvick
og Norvald Jenssen.

Adr. 4515 Skjernøysund.
Postgirokonto 42536.

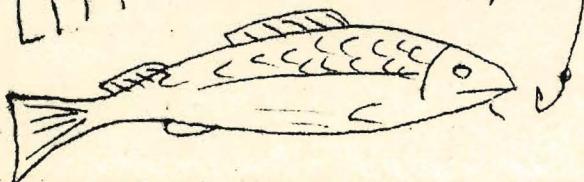
Kontakt i U.S.A.
Christoffer Jacobsen.

Adr. 62 Malden Ave.
Lynbrook N.Y. 11563.

Tel. 516-599-9292.

Abonnementspris pr. år kr. 6.-
U.S.A. \$ 1.25.

LITT FISKEPRAT

Håpløse værforhold har hindret fisket mye i vinter. Før jul med kuling og sjø fra sør og sørvest og nå etter jul har nord-ostkulingen blåst i ett i 5-6 uker, og har i skrevne stund ikke spakna. Kald pasatvind fra Sibir.

Det var bra med kolje og annen fisk på bakkan de gangene sjøen var stille og fiskerne kunne komme ut. 100-150 kg. pr. dag var ingen skjeldenhett, og resultatet kunne ha blitt svært bra om værgudan hadde vært i godlag. Juletorsken var mest ikke til å få tak i da fiskerne ikke kunne få ut trollgarna. De få gangene det var sjøvar, ble garnene fulle av tang, så en kunne få båten lasta bare på noen få garn. Det var strømmen og bunndraget som førte tangen i garna.

I januar måned har det bare vært 2-3 ordentlige sjøværsdager, og til denne tid i februar, ingen. Så det blir å sette garna i le av land. Enkelte ganger har det blitt en del torsk, så hadde en

bare kunne få komme ut til de ytterste holmer og skjær, hadde fangsten sikkert blitt mye større. Enkelte ganger har en merket at torsken har trukket forbi. Helst fin 3-kilos gråtorsk og noe n store gytetorsk på 8-10 kg. og enda større, riktig noen rugger. Annet fiske er ikke drevet i vinter. Men nå går det jo mot lysere tider og en får håpe at godværet kommer igjen, og da blir det nok både sei og lyr og annen fisk å få, håper vi. -----

LITT STATESTIKK OG TØRRE TALL.

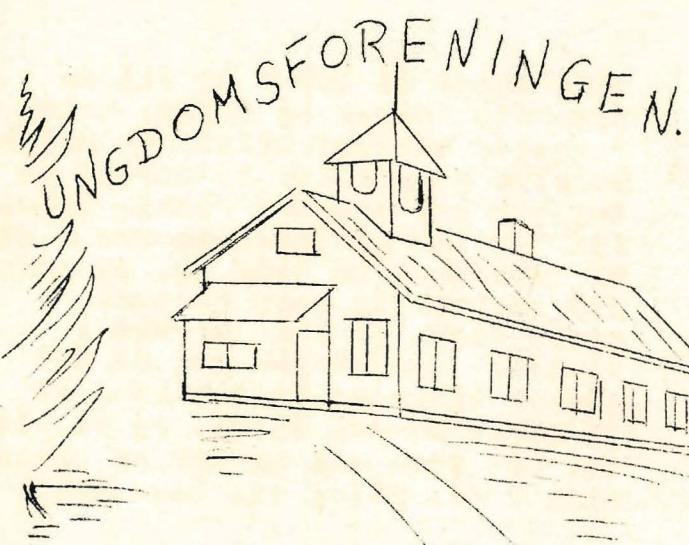
Som de aller fleste vet, er det 7 gårder her på øya, og vi har for morro skyld hatt folketelling på hver gård. Vi har regnet med de fra øya som er på militærtjeneste, til sjøss og 2-3 stykker som bor på hybel i byen og kommer hjem i helgene. Vi er da kommet til disse interessante tall: Nedre Farestad størst med 95 personer, Ytre Farestad 39, Valvik 39, Dyrstad 37, Berge 22, Rosnes 20 og Skjernøysund 10. Tilsammen 262 pr. 1/1-72. Noen er gått bort og nye er blitt født siste år. Noen har flyttet til, mens andre har flyttet fra. Det siste er da særlig ungdom som har reist bort for å ta seg arbeide eller videregående. Så folketallet ligger stort sett på nøyaktig samme tall som i fjor.

De gårdene som har økt mest de siste 10 årene er Nedre Farestad, Valvik og Dyrstad. Ytre Farestad, Rosnes og Berge har stort sett stått på samme tall, mens Skjernøysund har gått mye tilbake og er snart bare et turiststed.

Nå lurer vi på om noen av leserne kan fortelle oss om hvor mange folk det var på hver av disse gårdene for ca. 50 år siden.

Det var jo i de årene at så mange Skjernøyfolk reiste til U.S.A. og vi tror det er store forandringer siden den gang.

Fra krigens tid, er denne gangen en beretning fra Reimoth Dyrstad, som seilte som maskinist under krigen. -----

Så er etter et år gått, et arbeidsår i tjenesten for Gud. Må Gud signe det som er sådd så det må bære frukt.

Årsmøtet ble holdt lørdag 15. jan. og framsmøtet var 53 stykker. Av Årmeldingen kan nevnes at det har vært 61 samvær, fordelt på møter, fester, turer osv. Av disse er det holdt 24 vanlige møter beregnet en møteuke i febr. ved Mikkel Hekcelid. Disse møtene var særlig godt besøkt og Guds ånd fikk arbeide. Det var sangkrefter til hver kveld. - På de andre møter har besøket vært svært ujevn - fra 5-6 stykker til fullsatt sal.

Utenom dette har det vært 2 familiemøter, ett barnemøte og en del misjonsmøter, + 5 besøk.

To stevner har det vært. Et Y.A. stevne Kristihimmelfartsdag som Sørlandets kr. Ungdomsforeninger arrangerte. Det møtte fram ca. 300 ungdommer. Så var det et stevne i juli som Indre Sjømannsmisjon arrangerte.

Av fester har det vært 3 + julefesten og to fester for eldre. Av disse vil vi nevne en fiskerfest i febr. hvor alle fiskerne var spesielt innbuddt. Det var et rikholdig program av både skjemt og alvor. Res.kap. Torgersen talte over Peters fiskedrett.

Av kosekvelder har det vært 7. På disse har det vært en del opp og ned når det gjelder besøket. Særlig i det siste har det vært under middels. Kan hende programmet burde gjøres litt anderledes.

(NB. Vedlagt følger innbetalingskort for kontingensten, men hvis du allerede har betalt, kan dette kastes).

Av turer har det vært 3 stykker i alt.

Yngres driver et utmerket arbeide og nætene og festene har vært bra besøkt.

Nytt av året må nevnes en ungdomsgruppe som ble startet i november. Den er fra 13 år og oppover. Den er lagt til 3. hver fredag. Besøket har vært bra og vi tror de unge har likt seg. Vi samles til spill og lek og påslesalg kl. 19.00. Fra 20.00 - 20.30 er det andakt.

De unge selv skal ha ansvaret.

Avgangskafolser til kapellet er det kommet et nytt teppe innenfor alterringen, som er en gave fra forretningen Thallmann i Mandal. Det er også kommet nye portører foran alteret, som er en gave fra Skjærgårdens Husmorlag. Så er det kommet et piano som er en gave fra fru Berthelsen i Mandal. Utbygging av garderobe og wc er strandet på grunn av kloakken. Men vi skal forsøke igjen n

Valg: Av styret gikk 3 ut, Hennig Jenssen, Birgit Jenssen og Henry Abrahamsen. Henry Abrahamsen stilte til gjenvaalg og ble valgt inn igjen sammen med 2 nye, Håkon Karlsen og Sylvia Christensen.

På formann ble det gjenvaalg på Sigurd Ålvik. Styret ser nå slik ut:

Formann Sigurd Ålvik
Viscf. Henry Abrahamsen
Kass. Tordis Larsen
Styrem. Håkon Karlsen
- " - Sylvia Christensen

Av yngres gikk to ut av styret: Brita Kristiansen og Olav Aalvik. Brita stilte til gjenvaalg og ble valgt inn sammen med Eilif Christensen (ny). Styret ser slik ut:

Kristian Ånensen
Liv Syvertsen
Eilif Christensen
Brita Kristiansen.

Kapellet trenger et vidlførtig reparasjonsarbeide. Årsmøtet var enig i at et løft måtte tas, både økonomisk og på dugnad. Må så Gud fortsatt signe arbeidet for oss, så at mye må bli gjort til Hans ære.

DET VAR I KRIGENS TID (10).

REIMOTH DYRSTAD FORTELLER.

Det var i krigsåret 1941, da vi havarerte med S/S "Annik" av Bergen i Caribbean Sea. Det var det året da vi seilte mellom New York og Brasil, Syd-Amerika. Jeg var dengang 2. maskinist på S/S "Annik". Lasten var som regel biler og maskiner ut fra New York. Tilbake fra Brasil var det ekschuder, mahogni, kafé osv. Vi seilte alltid alene da vi gjorde 15-16 knop. Vi gjorde rundturen på ca. uker. Vi losset og lastet på mange steder langs kysten av Brasil. Denne turen som jeg skal beskrive, var vi på vei til New York. Vårt anløpssted var St. Thomas for bunkers. Vi var ca. 200 mil fra St. Thomas da høytrykksstempellet brakk i tusen biter. Så nå ble det full stopp og vi lå og dreiv mellom tyske ubåter og var aldeles hjelplets. Kaptein, styrmannen, chiefen og jeg hadde en samtale om hva vi skulle gjøre. Vi sendte et telegram til Northraship i New York om hjelp. Vi fikk svar tilbake: Hjelp dere sjøl, så det var jo god hjelp. Nå lå vi som et fint mål for de tyske ubåter, som der var fullt av. Så noe måtte gjøres. Vi hadde 28 mann ombord og en last verdt over en million dollars. Her gjaldt det liv eller død. Min gode venn styrmann Dale og 2. styrm. kom til meg og sa: Nå skal vi sette alle ekstra presenninger i masten og så seiler vi. Ja gjør hva dere kan, svarte jeg. Innidertid hadde chiefen og jeg diskutert hva vi kunne gjøre. Vi ble enige om å ta toppstykket av høytrykkssylinderen og kople stempelstangen fra akselen. Denne maskinen hadde bare to stempel og lavtrykks turbin. Høytrykkssylinderen var full av biter fra det knuste stempel. Nå var temperaturen omkring 90 gr. F. og på begge sider av maskinen lå kjelene, så alt var bronnsende varmt. Nå var spørsmålet: Hvem skal gå ned i sylinderen og plukke opp bitene? Det var ikke mange som hadde lyst på den jobben. Så jeg bestemte meg til å gå ned. Jeg gikk opp til min luger og tok på meg tykke underklær, dongerybukse og en vindjakke og med hanskene på hendene gikk jeg ned i sylinderen og begynte å plukke opp biter. Jeg kunne bare være nede noen få minutter av gangen, så måtte jeg opp på dekket og kjesle meg av. Med meget svette og mange brannsår fikk jeg endelig alle bitene opp. Hvis det var noen biter igjen ville de gå inn i turbinen og knuse skovlene, og da ville det være slutt for oss for sikkert. Nå satte vi toppstykket på og gjorde alt klart. Nå kom det store spørsmål om maskinen ville starte. En ting må vi gjøre, tørne maskinen med håndtørning, så det ene stempellet står på topp, som vi også gjorde. Nå kommer den store spenningen, vil den starte? Vi gav ganske pent med steam og plutselig begynte maskinen å tørne. Vi hadde lykken med oss. Vi satte nå kursen for St. Thomas. Seilingen ble ikke rare greiene da pasatvinden bare var 7-8 mil. Men nå gjorde vi 8-9 knops fart med bare ett stempel. S/S "Annik" var på 4200 tonn og bare ett år gammel. - Vi hadde nå vært på benene i over 30 timer og jeg var full av brannsår på armer og ben. Jeg tok en kald dusj og stupte i køya. Da jeg våknet kunne jeg høre maskinen tørne pent og stille. Vår neste vanskelighet var å komme til kaien i St. Thomas da der ikke var noen taubåter og vi kunne bare gå forever. Vi sendte telegram til øya om dette, og svaret var: Kom inn sakte og pent. Vi fikk los ombord og kom inn sakte og pent til kaien. Nå sendte vi telegram til Northraship i New York igjen. Hva skal vi gjøre? Vi fikk svar: Fortsett til New York. Det var jo en god hjelp. Nå hadde vi fått bunkers ombord og var klar for seiling. Vi hadde vanskeligheter med å tørne skuta i havnen, men losbåten gjorde det beste den kunne og drog forskipet rundt og vi kom da ut i åpen sjø. Nå diskuterte chiefen og jeg om vi skulle sette inn turbinen, da vi var ennå redd for småbiter fra stempellet. Vi ble enige om å sette den inn, som vi gjorde. Vi skute da farten til 12 knop og alt gikk fint. Nå satte vi kursen for New York og alt gikk bra til vi var ca. 100 mil fra New York. Vi kom inn i en svær drift av vrakrester etter skip som var sunket, Tyskerne hadde vært flinke til å torpedere

en masse båter. Vi måtte så stopp flere ganger, da vi var redde for å brekke vår propell. Men vi kom oss da igjennom og kom inn til New York harbor. Da jeg så Statue of Liberty sendte jeg en stille bønn. Vår freiser var med oss igjen og lysene skinte så fint fra Statue of Liberty. Min gode venn styrmann Dale gikk ned i Nord-Atlanteren noen måneder senere. Jeg tenker så mange ganger på ham. Han var styrmann og telegrafist og en meget god mann. Jeg skal også si vi hadde mange gode sjømenn ombord som gjorde det beste de kunne for å berge skuta, last og menn.

Mine beste hilsener til dere som arbeider med Skjernøyposten og til alle som leser den.

Denne historien blir også sendt til krigsseilerne, så her er mine beste hilsener til alle krigsseilere.

Reimoth Dyrstad
474 Cedar Street
Uniondale N.Y. 11553.

Hilsen til USA (fra side 2).

På toppen av Valvikbakken må en også ta en pause, og sier til seg selv: Hvor ser en vel noe så vakkert? Ryvingen fyr, Hattholmen, ja til og med Lindesnes fyr sender sine blink, selv i denne sommernatt. Til og med "Bestemor" på Sjøsanden har sitt lille lys. Men ingenting kan overgå den vakre røde himmelen, etter solnedgangen i vest over Håland, som ennå sees. - I Valvika er det kommet så mange nye hytter og hus, for her er det blitt regulert en del, så det går an å få bygge. - Så kommer jeg til Dyrstad, som også har fått en del nye hus. To på Snedbakken og to i Fidja.

Nå er kl. $\frac{1}{2}$ 2, men ennå brenner bålet i Trapphåla. Og nå begynner det å lysne i øst, til en herlig soloppgang og en ny dag. Alt er stille, untagen gjøkken som begynner sitt ko-ko, ko-ko langt borte. Jeg står ganske stille og nyter all denne skjønnhet og fred, og takker Gud for gjensynet med vårt herlige land. - "Fagert er landet du oss gav --".

Det har ikke vært så mange norsk-amerikanere hjemme i sommer, men noen har det vært. Bl.a. en ung student, sønne-datter av Jacob Abrahamsen, som just skrev om 'Flukten til England', og en sønnesønnsdatter av Silja Farestad, Adele Abrahamsen. Hun og hennes venninne kom fra universitetet i San Diego, Calif. hvor hun studerer til dr. i psykologi. - Hennes onkel, Richard Abrahamsen og hans kone og sønn, tok henne ut til Skjernøya for å se hennes farfedres hjemsted som er på Ytre Farestad. Hun fotograferte flere av de eldre husene for dem av slekten som reiste ut til USA. Hun kunne ikke ha kommet til en skjønnere tid på året. - Det lå et litt fågeltopp opp mot lyngblomster over hele øya. Adele spurte hva disse herlig-fargede blomstene var. Det er våre nasjonablomster for Skjernøya, lyngblomster, og så har vi ville roser tidligere på året. - For henne var det en opplevelse å få hilse på så mange av syas folk. Hun har skrevet og takket for den velvilje hun møtte her. De hadde reist rundt i Europa, men Norge var det landet de syntes best om.

Og nå er det langt over nyttår. Min hilsen fra øya skulle ha vært for lenge siden, men jeg har hatt noe vendt i høyre armen, men er bedre nå. - Så håper vi at dere vil sende hilsener til Skjernøyposten, som vår meget gode og able representant Chris. Jacobsen bor om. Synes det er så interessant å lese hans rapport, fra Skjernøystevnet og eilers hans innlegg.

Takk for alle gode brev. Håper dere alle kommer hjem en tur. Vil så ønske dere et riktig godt nytt år.

Hilsen Theo.

VI PÅ FYRET

Sommetrøye somfunn for seg selv - Norges aller sørligste - ligger Ryvingen fyr, ca. 1 km. s.v. for Skjernøy, lengst ut mot Nordsjøen. Ryvingen er en forholdsvis stor øy, og selv om været tar godt i, er det alltid ly å finne for de forskjellige vinder. Øya er delt i to, hvorav Fyrvesenet eier den s.v. lige halvdelen og Ytre Farestad den andre. Da det var familie-stasjon ble det dyrket det meste av poteter og grønnsaker som trengtes, nå blir det bare dyrket litt grønnsaker, nærmest som en hobby. - Som en hektig bølgebryter ligger Slettingen og demmer opp for vind og sjø fra sørlig kant. Båthavnen er derfor ypperlig og etter den nye moloen kom i 1967, skal det et virkelig generaluvær til før båtene er i fare - båts de er godt fortøyd.

Fyret betjenes av 4 man (i somtermånedene 3) og disse er følgende: Fyrmester Andreas Dyrstad, som har vært her i ca. 11 år. Fyrbetjente Egil Jacobsen, Røsnes med sine ca. 15 år, Håkon Karlsen, Rosnes, 4 år og Jens Jium fra Lyngør som kom i 1970. Sistnevnte har fri de 4 somtermånedene. Stasjonen er en sikkert tørnstasjon. D.v.s. at i motsetning til en familiestasjon, bor familiene i land og betjeningen skifter mellom vakter og fritørn etter et bestemt system. Det som praktiseres her er at vi har 3 ukers vaktjeneste og 1 ukes fritørn. I somtermånedene 2 ukers vakt og 1 ukes fritørn. Men fordeleit på bare to mann, blir det da vesentlig lengre vakter. For oss som bor på Skjernøy kan vi også av og til stikke i land på frivakta, når været ikke er til hensikt. Nyvingsfjorden kan bli ganske røff høst og vinterstid når det setter inn med syd-ost, så det hender vi må bare slå oss til ro hver vi er til været bedrar seg.

Fyrstasjonen ble modernisert og bygd om til tørnstasjon i 1957. Så nå har vi hver vårt rom, samt felles kjøkken, bad og dagrom. Forbindelsen med land går via radiotelefon over Kr. sand radio. Så vi kan få forbindelse med høyre som holdt i løpet av et øyeblikk. Vi steller maten vår selv og har derfor måtte sette oss inn i kokkingens edle kunst. Og det er slett ikke bare hermetikk det går på. Vi kan da svinge opp med den lekreste fiskesuppe, spaghetti a la Capri, eller hva det nå måtte være. Kokingen foregår med gass og oppvarmingen er oljeføring med et sentralanlegg i kjelleren.

Vi skal ikke behøve å kjede oss da vi har hver vårt-hobbyrom og alltid noe å pusle med. En vel-assortert bokkasse fra Kr. sand Folkebibliotek, samt radio og fjernsyn gjør også sitt til å korte tida. Vi kjeder oss ikke og om sommeren er det nassevis besøk hver dag. Tåkeluren kan virke sjenerende. Særlig om våren når det er stille vær og tåka ligger tjukk dag etter dag, kan det være ganske trøttende. For å illustrere dette la meg slutte av med å sitere et innlegg i "Lindesnes" fra den tida dåkeluren ble ferondret fra sirene til diafon: Skriv, sa en arg stemme i telefonen, skriv at den nye tåkeluren på Ryvingen tar livet av kjerringe mi. Hver gang det vederstyggelige gaulet sleppest ud over oss, går det flere netter før vi får blonn på synene igjen. Vrag er ordet, vi blir snart vrag om ikkje myndighedene grieve inn. - Men vi syntes De snakket om kona Dere?

Kan De vente annet enn at det ska gå ud over henne au, når ikkje mannen får sove. Å ska seie Dere ein ting. Alle disse møpederane og all gnålinga fra Folkeparken er ille nok. Nei så det er ingenting imod det å føle hver gang det underjordiske uhøret derude begynner å gaule. Å bli svag bare ved tanken. Naboleva kan da ikkje tillade noe slikt. - Men vi har da skipsfarten å ta hensyn til. - Ska mi ikkje ta hensyn til mi som ikkje viser sjøen au? Å har lenge tenkt på om det ikkje var andre som følte det på samme måten, og da vi leste om den nye protestaksjonen i "Sørlandet" så det som det gikk et sukk ud av lettelse gjennom heile mi. Kunne mi ikkje leve oin slags forening til vern om naboleva. Det va just det mi skulle, så kunne det snart bli slutt på slige ting som møpederna, Folkeparken og tåkeluren som tar knekken på folk. -- Hvorfor ikke ta med brannbilen og Sava i samme slengen? - Ja, äffer ikkje.

FRA USA

TO OUR FRIENDS AND SUBSCRIBERS IN AMERICA.

Enclosed with the December issue of Skjernøyposten was a homemade bill for the 1972 subscription. The prompt response to this little reminder has been heartwarming, to say the least, as so many of you enclosed not only the \$ 1.25 subscription, but also an additional gift to the paper. Due to the devaluation of the dollar and the recent increase in postage, both here and abroad, have made the balance between subscription, expences and solvency something like a "cliff-hanger". These additional gifts will enable us to continue as before and stay out of the red. Therefore, on behalf of the editor and the editorial staff I want to express our sincere appreciation for your interest and kindness and at the same time assure you that our perspiration and pulse beat have been diminished considerably. -----

Peder Pedersen (bror til Paulus Farestad) og hans kone Pauline feiret sitt 55 års bryllupsdag forleden i deres hjem i Princeton, New Jersey. -----

DET HENDER SÅ MANGT.

At Frank Snyder har vært en lekse i sjekkfalskneri er forståelig, men et liv på de skrå bredder er synsnylig ikke hans sterke farge. Politiet i Chicago forteller at Frank stjal en blank sjekk fra et firma, fylte den ut med et tilfeldig navn fra en telefonkatalog, Robert F. Huml, hvoretter han endoserte sjekken, gikk til Riverside National Bank for å veksle den. Han leverte sjekken til damen bak skranken som ser nøyde på den, deretter på mannen, så ringte hun politiet. - Damen bak skranken var ingen andre enn fru Huml. Jeg så på sjekken, og jeg så på mannen og visste at det ikke var min mann, sier fru Huml. Politiet i Chicago kaller det "one in a million".

DET LUNE HJØRNET.

Bilistens Dere fotgengere går som om dere eier gaten.

Fotgjengeren: Ja, og dere bilist kjører som om dere eier bilene.

Thorvaldsen: "Penger gjør ingen lykkelige".

Sørensen: "... nei, men man kan da i det minste være ulykkelig på en behagelig måte".

EN FLUE I SUPPEN.

Gjesten: Kelner, hvordan er denne fluen kommet i suppen?

Kelneren: Tja, min herre, for riktig å forstå denne situasjon må man i det minste ha et rudimentært kjennskap til entomologisk utvikling, som det her dreier seg om.

En fullvoksen hun-flue legger sine egg på suppens overflate, som onsider synker til bunns, og der, blandt noodles og gryn klekkes ut til larver. Disse larver overvinter her og ernærer seg av suppens organiske engredienser. Ut på våren sprekker skallet langs ryggen på larven og det første vingede innsekt blir født blandt de rike kjøttboller og biff. Fire og tyve timer senere feller den en annen hud og en fullvoksen flue åpenbarer seg i suppen. Det er det vi nå observerer. Har De flere spørsmål min herre?

Så legger vi trøstig i veg og skriver 4. årg. 3 år er jo ingen stor alder, men vi var spente da vi begynte og visste ikke om vi kom til å fortsette. Men all den interesse og oppmuntring vi fikk gjorde at vi fortsetter til denne dag. Og vi har ingen tanke om å gi oss enda. Så lenge alt går så greit og folk slutter opp om tiltaket, kommer vi til å kjøre på. - For at det ikke skal bli for ensrettet trenger vi innlegg fra vidt forskjellige kanter. Vi takker for alt vi har fått og håper på fortsatt støtte fra dere alle.

Vi fikk ny kontaktmann i USA i fjor og har allerede etablert et godt samarbeide der. Vi vil benytte anledningen til å takke Christoffer Jacobsen for den store interesse han viser. Vi er helt avhengig av slik hjelp. Så ønsker vi alle våre leser et godt nytt år og fortsetter - som skipperen sa - med full speed and a half.

SMÅ NYTT FRA ØY A

Johan Abrahamsen Valvik var 4. februar ute for en nifs opplevelse. Da han i 8-tida om morgenen var ute for å trekke trollgarna vestenfor Hjelmen, i stiv nordøst kuling, stoppet plutselig motoren. Og før han fikk ut dreggen, var han ned den sterke vinden drevet ut i dypa i Mannefjorden og ned stor fart sto det rett til havs. Men heldigvis drev han rett mot Klevchausen og ved å knytte garnsetteriene på dreggtautet fikk han bunn og faste for dreggen. Slik ble han liggende til i 12-tida. mens det var disig i været og vinden økte på. Han festet en oljetrygge til en øre som han vinket med. Erling Lunde, som drev og trillet reker lengre inne i fjorden fikk øye på ham og da kom ut og slept han hjem. Han var heldig som drov over Klevchausen og fikk faste med dreggen, da den var siste grunne før åpne havet og der var muligheten for redning små. Sikkert en nifs opplevelse.

Så er da Åmot Kristiansen, en av Skjernsyas veteraner, borte. Han sovnet inn stille og rolig på Mandal sykehus den 10/1. Han fikk leve til han var over 89 år gammel og var nesten like sprek helt til det siste. Med Åmot er en kjent og kjær skikkelse borte. Han vil bli savnet rundt i "havna" hvor han var velkjent av alle og med sin slagferdighet satte humør i folk. Han var alltid å finne på krambia om ettermiddagen, hvor dagens begivenheter ble diskutert. Han kunne fortelle mangt og mye fra gamle dager. Åmot har drevet fiske i en mannsalder og så sent som i høst var han med sin sønn Johan ute og trakk hummertriner. Han ble gravlagt lørdag 15. januar. Vi lyser fred over hans minne.

Fru Tomally Christensen døde et par dager senere på Mandal sykehus, etter å ha ligget bevisstløs i nesten to uker. Hun ble 70 år gammel. Hun var et

kjært menneske og var ivrig med i kristent arbeide inntil hennes helse sviktet, så hun ikke kunne komme ut. Hun ble gravlagt 18/1. Vi lyser fred over hennes minne.

Det ser ganske lyst ut med hensyn til telefon nå. Det er bygd ny kjøsk på Eskeland og det heter seg at der er avgitt 100 nr. til Skjernsya og distriket. Så nå bør de kunne få telefon alle som ønsker det. Etter som det høres er det en hel del som har tenkt å gå til en slik anskaffelse.

Evert og Lise Knudsen, som giftet seg sist sommer, har tenkt å bygge hus i Skjernsøysund. Likeledes har vi hørt at Torfinn og Berit (f. Pedersen) Høyland også tenker på å bygge i Skjernsøysund. Det ville være spesielt hyggelig å få nye unge folk på den kanten av øya.

Vi gratulerer Arne Martin og Annie Kristiansen som feiret slyvbryllup den 5/2.

Vi vil også gratulere Tørres Tørressen som fylte 75 år 30/1 og Enanda Olsen som fyller 80 år 6/4. Hun bor for tiden på Halsen Aldershjem i Mandal.

Og så vil vi gratulere Eilif og Nora Christensen, Valvik ned en sønn.

La oss se litt på hva noen av Skjernsy-ungdommene utdanner seg til: Roald Syvertsen er opptatt som aspirant på Politiskolen i Oslo. Aud Jacobsen går på Postskolen og oppholder seg for tiden i Farsund. Birin Berge går på Aust-Agder Sykepleieskole i Arendal. Karsten Berge er ferdig utdannet kokk og har arbeidet en tid på Selborg Turisthotell i Mandal. Ragnhild Alvik er ferdig utdannet hjelpepleier. Liv Brit Larsen går på handelsskolen i Mandal. Martin Berge går på Grimstad tekniske skole.

Vi var litt inne på været i forrige nr. og det var altså temmelig rusket både i november og desember. Men det må sies at juleværet var fint. Særlig i romjula

var det rett ut nydelig. Men januar og de første par ukene av februar har sandelig ikke vært nådige. Det er austavinden som har dominert. Etter som de gamle sa kunne den blåse i 3, 6 eller 9 uker. Vi har nå passert de 6. Vi har også hatt en periode med temmelig kaldt vær, ned i + 10 gr. C. Med sterk kuling og snøføyke på toppen av det - ja da er han temmelig guffen. Det er ihvertfall ingen romantikk å være fisker i slikt vær. Snø i store mengder har vi ikke hatt

enda, men to 'rier' som aldri fornekter seg, har slått til for fullt. Nemlig Kyndelsmesse og Fastelavens. Men så har vi hatt litt mildvær inne i meliom, så det har bare vært sånn måtelig med skiføre. Og vår livsgivende sol ser ut til å ha sviktet oss. Riktig nok har vi sett den i år, men en ordentlig fin solskinnsdag har vi ikke hatt etter nyttår. Det får en til å lengte etter vår og varme, derfor dette diktet som følger.

F O R Å R S V I S E.

Jeg våknet en morgen til sol og fuglesang
og munter forårsvind som trommet på min rute.
Jeg våknet med et smil, og jeg visste med en gang
at det var livet som banket på der ute.
Det myldrende og yrende og underbare liv,
som sprenger vinterdvalen og gir kraft til blomst og siv.
Der slummer under snøens hvite pute.

Snart titter de av jorden opp, de første spede tegn.
De tause vitner om et liv som aldri ender.
De strekker seg mot solen og mot vårens milde regn,
med blad og knopp lik ørsnå knytte hender.
Så står de der og nikker og gjemmer på et smil.
Et smil som bare du skal få en soldag i april.
Et smil som de har gjemt til sine venner.

Ja - livet det evige, som gjemmer i sin hånd
de skjultekrefter som skaper og fornyer.
Har etter gjort et under og sprengt vinterdvalens bånd,
og sådd sin sed fra forårshimlens skyer.
Nå våkner all naturen og klar seg i sin skrud,
og står der vakkert pyntet som en yndig forårsbrud.
Som etter tegn i fra sin sommerbrudgom lyer.

K. G.